

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 32.

V Ljubljani, v četrtek 10. februvarija 1887.

Letnik XV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 9. februvarija.

Ministrov odgovor.

Precej v prvi seji državnega zbora je glasoviti poslanec Knotz ministerskemu predsedniku vrgel bombo pod noge, od ktere se je za trdno nadejal, da ne bode samo ministerskega predsednika smrtno zadela, ampak doseгла tudi českega cesarskega namestnika. Dotična interpelacija je bila tako surovo osnovana, da je podpredsednik grof Clam že pri njenem branji Knotza pokaral, da nikakor ne gre, v podobo interpelacije zavijati neotesane osebne napade. Knotz je v njej očital ministru in českemu cesarskemu namestniku, da sta političnim uradom zaukazala občinskim zastopom in društvom prepovedovati pritrdila k Schmerlingovi izjavi gledé dr. Pražakovega jezikovnega ukaza in zaradi tega razruševati društva, ter je vprašal, kako se dá to opravičevati. Ministerski predsednik bi bil najbolje storil, ako bi bil precej takrat, ko se je Knotzeva interpelacija v zbornici brala, vstal in rekel, da na taka surova sumničenja nima in ne mara ničesa odgovarjati, toda minister se je tolikanj premagal, da je tudi Knotzu odgovoril, in sicer na stvarna vprašanja stvarno, na neopravičeno sumničenje pravicoljubnosti českih sodnikov pa z odločnim oporekanjem. Ako se je v nekem slučaju sodnijska obravnava proti nekemu Wolfu izročila Pražkim porotnikom, zgodilo se je to po predlogu Liberškega državnega pravdnika vsled sklepa višje deželne sodnije zaradi tega, ker so Wolfovi časnikarski napadi zadevali ravno državnega pravdnika Liberškega. Nikakor se toraj ne more trditi, kakor je trdil Knotz, da na Českem narodno-politične razmere vplivajo na pravosodje in da tam preti nekaka kabinetna justica. Sodniki so neodvisni in spolnujejo svojo dolžnost, toraj mora odločno oporekati natoslecevanju, da se je od ktere

koli strani na nje vplivalo. (Dobro in živahna pohvala na desnici!)

Dalje omenja minister, da bi mu prav za prav ne bilo treba odgovarjati na vprašanje, se je li kaka zapoved dala političnim uradom, ker je to zgolj notranja zadeva, vendar pa pové, da se taka zapoved, kakoršne omenja Knotz, ni dala; politični uradi se imajo držati postavnih določil in se smejo le tedaj poslužiti svoje pravice, kadar se prestopijo meje, ki jih stavljajo zakoni ali pravila, oziroma kadar se delajo sklepi, ki so zakonu nasprotni, ali kadar se godé protipostavne reči. Ker Knotz posameznih primerljajev ni omenjal, tudi ne more odgovarjati, je bilo ravnanje političnih uradov v tem ali unem slučaju opravičeno ali ne. Tri občine so se pri državni sodnji pritožile zaradi prepovedi od njih storjenih sklepov in se dotične obravnave še le vršé. Na psovke, s kterimi je Knotz napadal vladno sistemo in cesarskega namestnika, minister iz ozirov na zbornico in na vladino čast neče nič odgovarjati.

Ministrov odgovor bil je od desnice z živahno pohvalo sprejet, levičarji pa so se mu posmehovali in sim ter tje glasno oporekali. Knotza so hudo pekle zausnice, ki jih je dobival, in ker je bil v interpelaciji pozabil svoje trditve podpreti s posebnimi slučajji, vstal je v zbornici in se ponudil, da hoče naštetí posamezne slučaje v dokaz, da je resnico govoril, in da česki cesarski namestnik ni kos svoji nalogi in da mu primanjkujejo vse zmožnosti za visoko službo, ktero opravlja. (Viharno oporekanje na desnici in velik nemir. Predsednik zvončklja.) Obžalovati je, pravi Knotz na dalje, da ministerski predsednik nezmožnosti tega človeka še ni spoznal. (Živahno odobravanje na levi, glasno oporekanje na desni, splošnji velik ropot!) Predsednik Knotza opominja, da razprava o ministrovem odgovoru ni dopuščena in da zamore Knotz le predlagati, naj se taka razprava prične. To tudi storim, pravi Knotz; fraz polni odgovor ministrov (glasen ugovor na desni in klici: k redu, k redu!), ki spominja na fraze

českega namestnika (odobravanje na levi, gromovito oporekanje na desni in klici: k redu) meni ne ugaja! Toraj predlagam za prihodnjo sejo razgovor o tem in ustmeno glasovanje o svojem predlogu.

Človek bi bil mislil, da bode vsakega poštenega poslanca tudi na levi strani sram take surovosti, kakoršna je razodeval Knotz, in da se bodo z gnjusobo od tega kričača obrnili, toda manjka jim poguma; nekteri boljši so pač siti vednega ščuvanja Knotzovega in so menda tožili, da so kakor zajci, ki jih psi neprenehoma sim ter tje gonijo, ali ko je prišlo do glasovanja, so vsi pohlevno glasovali za — Knotza, ki je sedaj dejanski vodja nemško-liberalne stranke. Le malo poslancev iz avstrijsko-nemškega kluba se je glasovanju umaknilo iz zbornice, pa menda ne zaradi tega, ker ne bi bili za Knotzov predlog, ampak marveč iz osebne zavidnosti, ker jih namreč boli, da Knotz več velja in več premore, kakor oni. Knotzov predlog je bil zavrnjen s 149 glasovi proti 101. Poslanca Pattai in Foregger sta hotela glasovati na koncu, ko so bili izklicani že vsi poslanci, češ, da je to tudi v drugih parlamentih v navadi, toda predsednik jima je odgovoril, da naš pravilni red tega ne dopušča.

Ausserer in Vošnjak.

Po tem velikem škandalu prišel je na vrsto nekoliko manjši škandalček. Štajarski poslanec Ausserer je namreč odgovarjal na zadnji govor Vošnjakov, rekši, da on ne piše nobenih člankov, da toraj tudi Slovencev po časnikih ne more napadati, kakor mu je očital Vošnjak, zlasti pa da ni res, da bi bil Čehe in Poljake imenoval lumpe (lumpige Čechen und Polen), Slovence pa ša večje lumpe. Vošnjak pa ga zavrne, da je to res in da hoče to potrditi z dokazi. Ausserer mu tudi med govorom oporeka: To je laž! Bomo videli.

Interpelacije.

Skoraj nobena seja ne mine brez kake levičarske interpelacije. Včeraj ste bile stavljeni celó

LISTEK.

Govor o papeštvu v sedanjosti.

(V „Katol. družbi“ govoril dr. Fr. Lampe.)

(Konec.)

Prav v takem času je treba, da vsi, ki želijo človeštvo rešiti groznih nesreč, prevratov in pogube, da se vsi oklenejo take veljave, ali avtoritete, ki se zamore uspešno staviti v bran vsem navalom, vsem valovom razburjenega morja. Okleniti se moremo najtesneje one brambe, onega branika, kterega je postavil Bog sam za vse čase, za vse narode in proti najhujšim nevarnostim, rekoč: „Peklene vrata je ne bode premagala“. To je toraj edina bramba v sedanjih nevarnostih. Papeštvo dandanes trpi, hudo trpi; nevarnosti se drvíjo dan za dnevom proti Vatikanu; zakaj? Zato, ker vse drugo se umika, se upogiba ali beži, ko se bliža nevarnost; le čuvaj vatikanski, on se ne umika, on govori, kakor so govorili papeži od nekaj, on opominja, kliče, svari, vzbuja, on se bojuje ne z orožjem mesa, ampak z orožjem „duha“ in „moči božje“. Akoravno nima dandanes rimski papež več svoje svetne oblasti, vendar pa smemo reči, da je njegov prestol bolj r den, kakor vsi drugi. Akoravno se proti njemu

najsilneje oblasti bojujejo, vendar njegova zmaga je najbolj gotova. Zato je edino le pod njegovo zastavo rešitev. Prašam le: ali bodo narodi rešeni s tem, da bode cela država — ena sama armada, rešeni s tem, da se bode vojna moč računila po milijonih? Ali je s tem zagotovljen mir? In ali je notranji mir držav zagotovljen z ojstrimi postavami, ktere varujeta prožnik in ječa, brez one notranje moči, ktero imamo v sv. veri? Ako se bode tako dalje zidalo, mora se podreti vse in rešila ne bode nobena posvetna sila. Le oni vladar zamore ohraniti red in more rešiti narode, ki ne vlada z oboroženo vojsko, ampak z božjo resnico in pravico. In tak vladar je rimski papež.

3. Akoravno se mnogokrat nerazumljiva slepota polasti kakega naroda, ali kake dóbe, vendar pa ima človeštvo zmerom toliko srca in toliko uma, da se dolgo ne ustavlja resnici. In tako moramo imeti trdno upanje, da bode tudi sedanji vek spoznal, kaj da je človeštvu rimski papež, da bode spoznal, koliko da on koristi človeštvu. Ne govorim o koristih, ktere nam dotekajo od sv. očeta za duhovno življenje, ampak o koristih za časno življenje, za človeško družbo in njeno srečo. Zgodovina najnovejšega časa nam priča, da so koristili papeštva za sedanjo dóbo velike. Bile so v nevarnosti najbolj važne resnice, na kterih sloni človeško življenje in človeška

družba: rešilo jih je največ papeštvo s tem, da je glasno oznanovalo resnico in očitno zavrglo zmote. V nevarnosti je bila sedanja družba, da bi prišla v sužnost neke družbe, ki hoče vse staro podreti in človeštvo prodati židovstvu in poganstvu. Leon XIII. je opozoril na to grozno nevarnost. Ako je resnično, kar je rekel protestantski Herder o papežih, da bi namreč brez njih Evropa bila postala mongolska puščava, je tudi resnično, da bi dandanes brez papeštva postala Evropa ali splošno pogorišče, ali pa velikanska delavnica, v kteri bi večina bila sužna, kakor je bilo nekaj v starem veku. Kako da papeštvo dandanes čvrsto živi in more koristno delovati, o tem priča slavno posredovanje Leonovo med Nemčijo in Španijo. Pa naj nikdo ne reče: to je samo izvanreden slučaj, dobrikanje od strani nemškega kancelarja: ne, marveč papeštvo, opirajoč se vseskozi na božje in človeške priznane pravice, papeštvo, ki uči narode resnico in pravico, papeštvo že samo na sebi kliče narodom mir in spravo. Papeštvo od Boga samega ustanovljeno, da ima vladarstvo nad celim svetom, samo ono zamore posredovati v narodnostnem boji, ki je dandanes hujši, nego je bil kdaj. Papeštvo, ki je dandanes oropano vseh posvetnih pravic, ono deluje duhovno med narodi, deluje ne samo med katoličani, marveč povsodi. Leon XIII. je res v pravem pomenu učenik narodov, on jim je sodnik,

dvé, obe do denarnega ministra; Menger ga je namreč vprašal, hoče li še v tem zasedanju predložiti zakon, ki bi vravnava pobiranje davkov po občinskih uradih in povrnitev dotičnih stroškov? V drugi ga je pa prijel poslanec Polak, zakaj ne odgovori na njegovo interpelacijo glede sladkorjevega davka?

Dnevni red.

Na dnevnem redu je stalo več volitev, ki so bile brez vgovora odobrene in potrjeni sledeči poslanci: Dumreicher, Vraný, Gregorec, Serwatowski, Szczepanowski in Fürnkranz. Ravno tako je bilo rešenih več peticij, med njimi peticija štajarske kmetijske družbe, da bi občine preskrbovale vojaštvu potrebne narvalne reči in naj bi vojno ministerstvo določevalo zadnjo ceno. Ta peticija se je izročila vladi s prošnjo, da naj jo priporoča vojnemu ministerstvu. Nekoliko razgovora je bilo samo pri peticiji nekterih moravskih občin za premembo zakona, ki vravnava doneske občin k potrebam za cerkvene in farne stavbe. Prosilci želé, da naj bi bili tudi oni dolžni plačevati primerne zneske, ki imajo v dotičnem kraju kako posestvo, dasi tam ne stanujejo. Türk je zagovarjal ta predlog, Kronawetter pa ga je pobijal, češ, da naj za to skrbé farne ne pa krajne občine. Splošen smeh je zbudila opazka Kronawetterova, da bi postal brezverec, ko bi ga hotel kdo siliti k doneskom za kakšno cerkveno potrebo. Pokazal je s tem, da mu je vera in cerkev deveta briga, in da ne čuti in ne spozná njene potrebe. Kaj se je toraj od takih poslancev nadejati v verskem oziru gledé cerkve ali šole?

Zadnja točka bil je zakon o bolnišnih blagajnicah, kakor ga predlaga obrtniški odsek. Govorila sta včera poročevalca večine in manjšine, namreč Bilinski in Bärenreither, potem je predsednik ob treh popoldne sklenil sejo in prihodnjo sejo napovedal za jutri, 10. t. m.

Na dnevnem redu je volitev odsekov za Plesnerjev in Foreggerjev predlog. Izmed naših poslancev bode v prvega izbran Šuklje, v drugega pa Gregorec.

Bolna stran konservativnih Nemcev.

Z Gorenjskega, 8. febr.

„Nemško-konservativci nam ravnopravnost brez ugovora in brez pogojev priznavajo, ker so nam pravični.“ Tako je pisal „Slovenec“ letos v 25. številki.

Vesel sem bil, ko sem bral ta stavek v „Slovenecu“, češ, vsaj nekam se imamo mi osamljeni Slovenci nasloniti; ker vemo, da nimamo od liberalnih, imamo pa vsaj od konservativnih Nemcev pričakovati, da nam privoščijo ravnopravnost. „Ne, ne bomo več hlapci mi Slovenci, gospodje bomo, kakor so Nemci, in naša beseda bo veljala, kakor veljá nemška. Da, to bo katoliško! Vsi narodi, vsi jeziki naj so si bratje, z enakimi pravicami, ker so vsi od Boga, in ne od Nemcev.“

on dela za znanost in umetnost, on pošilja v divje dežele misijonarje, on ustanovlja šole, on rešuje mladino, brani zatirane, tolaži betežne, vodi pobožne, grozi hudobnim, časti spomin umrlih služabnikov božjih — —: da, to je namestnik Kristusov, ki je hodil, dobrote deleč (pertransuit beneficiendo). Zares slep ali krivičen bi moral biti, kdor ne bi hotel pripoznati, da po papeštvu prihajajo človeštvu dandanes največe koristi.

Gospoda moja! Ako hočemo, da bode papeštvo to svojo nalogo, to svojo namero izvrševalo, ako hočemo, da bode papeštvo tudi pri onih imelo vspeh, ki se mu odtegujejo, ali ki ga celo podirajo in pobivajo: moramo katoličani oklepati se tesno rimske stolice. Tako skrbimo za-se, skrbimo za prihodnost, skrbimo za čas, skrbimo za večnost. Toraj bode gotovo tudi „Katoliška družba“ pridobila si novo zaslugo, ako bode letos ob 50letnici papeževnega mašništva Kranjce in posebej Ljubljano oživila za naslednika sv. Petra, starčeka in jetnika Vatikanskega, kateremu daj Bog doživeti obilnih sadov svojega delovanja, zlasti pa rešenja iz sedanjih spon. Pa saj roka onega ni okrajšana, ki je tudi Petra rešil iz ječe. Zato le upajmo in zakličimo v obnem zboru: Bog reši, Bog ohrani, Bog živi Trinajstega Leona.

Toda ne vem, kaj me je motilo, da jaz neverni Tomaž grem gledat, če je to, resnica ali ni resnica. Grem potipat bolj prve konservativne nemške može in njih glasilo. Pa, o joj, kolika prevara! Tudi ti Nemci niso z nami! Tudi ti imajo, prav kakor liberalni Nemci, zoper Slovane in njih pravice:

„Sabljičo prepasano,
Puško pa nabasano.“

Nemci hočejo biti in menijo, da morajo biti povsod gospodarji, Nemškemu ljudstvu je to že postalo vrojeno. Razložek med njimi je samo ta, da so liberalni Nemci agresivni, to je, da želé nemškemu Molohu darovati vse sosednje otročaje, kakor n. pr. Slovence, kar jih še niso; konservativni Nemci so pa bolj defenzivni, ali dejal bi, prav konservativni, t. j., hočejo, da bi vse ostalo „in statu quo“ — kakor je — govoreč, če smo doslej mi gospodarji bili, slovanski narodi pa naši podložniki, naj pa, če tudi kdo imenuje to krivico, ali pa pomenčenje, še zanaprej tako ostane. V žile in kri jim je prešlo prepričanje, da se vse to prav godi, ker se je doslej tako godilo. Ker pa ima vsak narod pod milim solncem božjim pravico na svoj obstanek in na pomočke, da si ga ohrani, kakor posamezen človek na svoje življenje, delajo nam ti Nemci krivico, ker nam izpodkopavajo po šegi svojih očetov obstanek. Ti konservativni Nemci stojé toraj proti nam na stališči dosedanje historične krivice in jo branijo, če tudi menijo, da nam ne delajo novih krivic. Godila se bo pa nam Slovincem krivica, dokler nas Nemci ne bodo priznali ravnopravnih s seboj, in dokler bodo rabili sredstva, ki nas topé v nemškem morji. Da ta Slovincem delana krivica še vedno na debelo traja, ne bom dokazoval s pokazom na koroške in druge šole, s pogledom na kranjske in druge urade, vse to je bilo v slovenskih listih že tisočkrat pokazano in s številkami dokazano. Zato o tem molčim. Toda krivica nikdar ne postane pravica, če tudi traja stoletja. Ravno to dogmo pa zanikajo konservativni Nemci še bolj, kakor vlada naša. Zato je klical konservativni Liechtenstein pred kratkim v štajarskem deželnem zboru: „Pa tudi služb in mest, ktere so doslej Nemci imeli (namreč med Slovani), ne smejo izgubiti, ker to ni samo krušno vprašanje neizmerne važnosti, ampak to je tudi častna stvar za naše ljudstvo“. In dalje: „Menim, da je neka aristokracija med narodi, in nemški narod je jeden najplemenitejših na zemlji. Nemški rod ima pravo in prav pridobljeno pismo žlahtnosti v svoji staročastiljivi zgodovini, napolnjeni z bojno slavo in vsakoršno velikostjo duhá, in narodi, ki vzhodno od njega prebivajo, so dobili najboljši del svoje kulture od njega v fevd“. In da bi dokazal, zakaj naj Nemci še zanaprej vedno okušajo med nami s svojim nemškim jezikom slovanski kruh, pristavi Liechtenstein vzrok: „Nemški narod nima nič talenta, ali pa le prav malo, da bi se učil tujih jezikov“.

To je toraj nemško-konservativna modrost: Vlada jmo nad Slovani, ker nam je Bog dal žlahtno kri, ni nam pa Bog dal darú jezikov, toraj vladajmo z jezikom svojim! Vprašam pa: kje nam je s takimi ljudmi mogoče govoriti o ravnopravnosti, in kako govoriti o enakih pravicah narodov, ali o pravicah sploh? So mar ti Nemci bolji, kakor so bili naši srednjeveški grajščaki, ki so, prodajaje kulturo, toliko vekov redili z žulji podložnih slovenskih kmetov svojo plemenito kri? Oj, koliko je nas Slovane že stala ta vsiljena nemška kultura! Da, vsiljena, prav zoper našo voljo! Noben Kočevar ne zná bolje prodajati svojega blagá, kakor Nemci svojo kulturo. In včasih prav na poseben način. Kaže se, da so vsi Nemci tega prepričanja, da nam manjka njihove kulturne krvi, njim pa našega — kruha.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. februarija.

Notranje dežele.

Hrvaška regnikolarna deputacija stavila je Madjarom sledeče pogoje: 1. Kedar se v bodoče stavijo zakoni, ki obsegajo vzajemne ustanove in avtonomne narave, ima se ta razlika v zakonu določiti. Taki zakoni, ki niso vzajemni, naj se ne razglašajo za take. Ogersko ministerstvo pravosodja, ki pripravlja osnovo, služečo podlagi mednarodnemu dogovoru, ki uredjuje zadeve avtonomne narave, naj se sporazume z banom o tej osnovi. 2. V prihodnje

naj se za označanje vzajemnih zakonov in oblasti rabi izraz državne vzajemnosti, kakor je to na podlagi pogodbenega zakona. 3. Pri vzajemnih ministerstvih naj se ustanové hrvaško-slavonski odseki, preko katerih naj gredó vse Hrvaške se dotikajoče zadeve. 4. Pri državnem računskem dvoru in pri finančnem upravnem sodišči naj se imenuje toliko referentov za Hrvaško-Slavonijo, kolikor jih je treba. 5. Gledé jezikov se je strogo držati ustanovne pogodbe, ki razglašá hrvaščino izključljivo za državni jezik pri vseh vzajemnih oblastih, kedar uradujejo za Hrvaško. 6. Napisi, kjerkoli jih je potreba, naj bodo brez izjeme v hrvaščini. 7. Madjarska trobojnica ni emblema (znamenje) ogersko-hrvaške vzajemnosti; iz tega sledi, da se nima ona razvijati na vzajemnih uradih, temveč bi se morala postaviti vzajemna zastava, kakor imamo vzajemne grbe. 8. Najvišje rešitve na banove predloge naj se v bodoče v izvršniku podajajo, ne pa, kakor do sedaj v prepisu, preko hrvaškega ministra avtonomne hrvaške vlade. 9. Paragraf 37 državopravne pogodbe, ki govori o zastopstvu Hrvaške v gospodski zbornici, naj se vravnava po najnovejšem ogerskem zakonu v članku, ki govori o reorganizaciji gospodske zbornice. 10. Novoustanovljeno strokovno gozdno ravnateljstvo v Zagrebu naj se gledé jezika ravna po postavnih določbah, ki govore o službenem jeziku v področju hrvaško-slavonske kraljevine; novoustanovljenemu ravnateljstvu naj se podredé vsi gozdni uradi v področji te kraljevine, tako, da sinovi te kraljevine morejo postati ondi uradniki, ako so si pridobili potrebno vednost v kateremkoli gozdnem zavodu monarhije. 11. Pri vzajemnih uradnih in deželi in pri središčni oblasti naj se umeščajo v večjem številu domačini, ako so za to sposobni. 12. V bodoče naj se uradi, ki so osnovani za odmerjevanje taks in pristojbin, plačujejo iz skupnih dohodkov. Kraljevini hrvaški naj se ne všteva izdatek za pokritje režije in produkcije onega tobaka, ki se pripravlja za Avstrijo. Škoda, ki v tem oziru kraljevino zadeva, naj se ji povrne. 13. Občine v Hrvaško-Slavonskeji naj se oproste stroškov iztirjevanja davkovske uprave, ki se jim nalagajo proti določbam revidirane pogodbe in da se v tem oziru dandanes v Hrvaško-Slavonskeji pri občinah vladajoča uprava financijelne sisteme z nagodbo poravná. 14. Avtonomna hrvaška vlada je odgovorna hrvaškemu deželnemu zboru za izpeljavo pogodbe in ona sme in mora ugovarjati odredbam vzajemnih ministerstev, s katerimi bi se državno-pravna pogodba oškodovati utegnila. 15. Ogerska s Hrvaško ne dela jednotne države, temveč je ena nasproti drugi ravnopravna v opravilih, ki niso vzajemna celokupni monarhiji. 16. Vzajemno ministerstvo ima več govoriti, kakor je bilo dosedaj navadno pri vprašanjih dotikajočih se komunikacije, trgovskega prometa in gmotnih zadev naše trgovine. 17. Mestu Zagrebu, ki je glavno mesto Hrvaške, naj se zagotové vse ugodnosti, ki se spodobijo njegovemu položaju. To so v poglavitnih črtah predlogi hrvaške deputacije. Naslanjajo se povsod na pogodbo, ki je bila sklenjena med Ogorsko in Hrvaško l. 1867 in ki ima državno-pravno veljavo. Deak je Hrvatom ponudil „carto bianco“ naj napišejo nanjo, kar zahtevajo, ali gospodje, ki so prišli za Deakom na krmilo, so le gledali in se trudili, kako bi Hrvatom kolikor toliko avtonomijo pristigili. Glavni vzrok razpora med Hrvati in Ogri je menda ta, da prvi zahtevajo samoupravno hrvatsko državo, Ogri hočejo pa Hrvatsko-Slavonijo Madjariji podrejeno.

Vnanje države.

Pri vseh Jugoslovanih napravil je sprejem **katoliškega nadškofa Barskega** v Črni gori silno ugoden vtis. Tudi mi ga pozdravljamo veselega srca, nadjaje se, da bode kolikor toliko pripomogel k zopetnemu združenju pravoslavne in katoliške cerkve pod jednim vidnim poglavarjem. Jako lepo opisuje ta prihod in sprejem hrvaški „Obzor“, rekoč: „Katoliški nadškof, po rodu Hrvat, po svojem značaju redovnik sv. Frančiška, posvečen v Rimu za škofa, stopa na črnogorsko zemljo. Kdo ga ondi prvi pričakuje? Kdo mu je poslal svoj voz nasproti, kdo ga je prvi ljubeznjivo pozdravil? Nihče drugi, kakor načelnik grško-iztočne (pravoslavne) cerkve črnogorske, metropolit Mitrofan. Prvi je strogo vdan rimsko-katoliški, drugi grško-iztočni cerkvi. Eden je poklican, da vodi katoliško, drugi pa pravoslavno cerkev pri enem in tistem narodu, na eni in tisti zemlji. To je znamenje, da se bliža v žalostni preteklosti razdruženima cerkvama zopet doba složnosti, sporazumljenja in pravega z duhom krščanske ljubezni navdahnjenega bratskega apostolskega delovanja. Bog daj! Prav zaradi tega navdušeno pozdravljamo ta bratski sprejem katoliškega nadškofa na Črni gori od svojega pravoslavnega sobrata. Izgled, ki ga je ob tej priliki dal metropolit Mitrofan svojim vernikom in celi Črni gori, ne bo ostal osamljen! Bog dal, da bi se posnemal od Adrije do Dunava, Timoka in še dalje. — Drug veličasten prizor pokazal se je ob času sprejetja katoliškega nadškofa na knežjem dvoru v Cetinji. Pravoslavni knez Nikolaj sprejel je katoliškega nadškofa s tako častjo, z onim odlikovanjem, z ono ljubeznjivostjo, kakor bi večje ne bil mogel skazati svojemu pravoslavnemu nadškofu. Po storjeni prisegi zvestobe, katero mu je nadškof kot nov knezov podanik prisegel, poljubil je knez sv. križ, ki ga je nadškof držal v roci. Pri slavnostnem obedu napival je pravoslavni vladar črnogorski vrhovnemu

poglavarju cele katoliške cerkve, sv. očetu Leonu XIII. To so v resnici vesele prikazni, katerim iz srca želimo, da ne bi ostale osamljene, temveč da naj bi se množile toliko časa, da bomo zopet vsi združeni pod enim duhovnim poglavarjem! Da bi pravoslavje enkrat tisto mržnjo in tiste zastarele, neopravičene predsodke proti katoličanstvu opustilo, potem smo kaj blizu cerkvenemu združenju.

Lah! so našli svojega moža, na katerega nameravajo vso krivdo zaradi poraza njihove posadke v Masavi zvaliti. Depretis in njegov kabinet morata kriva biti, naj sta potem že v resnici ali ne, za to se laški neodrešenci prav malo brigajo. Ves srd, kar ga je vročekrven Lah sploh zmožen, zvalil se je nad Depretisa, ker se je s tolišnjimi nadami vpeljana naselbinska politika tako žalostno končala. Po vseh mestih pričele so se velikanske demonstracije proti vladi, v Rimu so imele pa še celo nekaj krvavih glav. Vse križem so kričali po ulicah: „Ob tla z Depretisom, ob tla z vlado! Živela republika, živela revolucija!“ Tako je v Rimu praznovala druhal svečnico in drugi dan spomin sv. Blaža. Od zgodnjega jutra do pozne noči valile so se goste čete irredentarjev iz trga na trg, iz ulice v ulico, kjer so žvižgale in kričale, kakor bi bilo peklo svojo vsebino v sveto mesto zbljuvalo. Ob 2. uri popoldne moralo je že nekaj batalijonov „bersaglieroev“ z nasajenimi bajoneti pred parlament na „monte Citorio“, da so razganjali kričečo druhal, ktera se je sicer prvemu naskoku umaknila, toda takoj na to se zopet zbirati jela. Oblegala je potem parlament do 7. ure in je imela v žepu kamenje pripravljeno, s katerim je bila namenjena ministre in poslance pozdraviti. Da ni te prilike dobila, ni njena krivda, pač pa gospodov ministrov in poslancev, ker so se pri zadnjih vratih drug za drugim iz parlamenta zmuzali, ljudje so jih pa pri glavnem vhodu pričakovali.

Abesinci so poslali laškemu generalu v **Masavo** dvojico pisem po laškem majorju Piano-tu, ki je bil konec januarja pri njih za nekakega parlamentarja. Prvo pismo je Negusovo in se glasi: „Najprej ste nam vzeli Masavo, sedaj ste prišli že v Sahato, in ste pričeli tudi ondi graditi trdnjavo. Čemu to? Kaj nameravate? Ali ta zemlja ni moja? Spravite se mi iz moje zemlje! Če ste prišli iz dobrega namena, čemu gradite trdnjave, čemu vlačite s saboj topove, puške in vojake?“ Drugo pismo je groznega Ras-Alulaha, ki je Lahe skoraj popolnoma vničil in ta piše: „Sami ste krivi temu, kar se je zgodilo. Bodimo prijatelji, kakor smo bili. Ostanite doma. Ves svet tukaj od Masave semkaj je Negušev. Poslal sem Vam jednega vaših bratov, da z vami govori.“ Ta brat laški, ki ga je Ras-Alulah v laški tabor poslal, je laški major Piano, ki je skušal Abesincem razložiti, da ima nalogo utrditi prijateljske in trgovinske razmere med njimi in Lah. Zopet se bo povrnil z odgovorom v Abesinski tabor. Za sedaj je nastalo nekako pomirje med Lah in Abesinci. Kako dolgo bo tisto pomirje trajalo, je težko določiti, posebno, ker so odšle iz Italije že pomožne čete v Masavo.

Izvirni dopisi.

Iz Tržiča, 8. februarja. Slavnost, ktera se je predvčeranjem tukaj vršila, je pač vredna, da se razglasi zavoljo redkosti po Slovenskem svetu. Stari Lorenc Hladnik, po domače: Koržem, obhajal je s svojo ženo Marjano 60letno ali demantno poroko. Poročal ju je njun sin Janez, župnik v Gočah na Vipavskem. Sorodniki, sosedje in prijatelji spremljali so slavljenca v cerkev. Med potoma so večkrat, posebno v klanci proti cerkvi, malo postajali, ker je „nevesta“ zaradi slabosti in tudi dnevne slavnosti vsa prevzeta nekoliko pešala. Ravno to pa je dajalo vsi slavnosti še le pravi značaj, ker vsak dobro vé, da 80 let stari ljudje ne morejo, kakor mladenčiči hiteti, dasi stari Hladnik gledé trdnosti težko dobi vrstnika.

V cerkvi se je bilo zbralo veliko pobožnega ljudstva. Pri prvih besedah nagovora: „Ljuba oče in mati“ bilo je že vse v solzah. Le-té so se namnoževale, kolikor bolj živo je govornik razkrival roditeljema svojima njuno po družinskih in družih nesrečah tolikanj obiskovano 60letno zakonsko življenje. Pa vse je minulo! na večer življenja sta vendar-le srečna in vesela! Z zahvalno pesmijo po sv. maši bila je cerkvena slavnost končana.

Gosti so spremili stavljenca na dom, kjer je bil prirejen primeren obed. Vdeležilo se ga je nad 30 oseb, med njimi 4 duhovniki in g. Janeza prvi učitelj, spoštovani g. Debelak. Med napitnicami in živahnimi razgovori je hitro tek el čas. Ob 7. uri zvečer poslovi se dobri sin od svojih starih roditeljev, domačih in drugih gostov, ter odpelje proti železnici, gosti pa so ostali še eno uro skupaj, da so utolažili domače zaradi britke ločitve sina, oziroma brata in strica.

Vsa slavnost vršila se je brez hrupa in šuma, dostojno, mirno in krščansko, in vendar je vsak rekel, da še ni bil nikoli tako vesel, kakor danes. To je bilo veselje v Gospodu!

Z Dolenjskega, 6. februarja. Predpusni čas, za odrasčeno mladino toliko zaželjeni, veseli čas s svojimi raznovrstnimi vesellicami, plesi, zabavnimi večeri, venčki, slavnostnimi besedami itd. bliža se svojemu koncu. Vsak dan beró se po slovenskih časopisih naznanila, vabila in druge reklame za razna razveseljevanja, ki se v tem času napravljajo po večjih mestih, trgih itd. Žalibog, da se ob tem času, ko je marsikteri boljše volje in globokeje poseže v žep, skoro popolnoma pozabi za povzdigo gmotnega interesa „družbe sv. Cirila in Metoda“.

Podružnice sv. Cirila in Metoda zdé se mi v prvi vrsti poklicane, da napravljajo v primernih časih — kakor je predpus — poštene veselice, take, da bi se jih mogel sleherni vdeleževati, tudi prosti narod. Predmetje takim veselicam naj so diletantne gledališčne igre, deklamacije, tombole, petje, govori itd. Pri teh veselicah naj se narod podučuje, zabava, kratkočasi; v svoji sredi naj vidi odličnike svoje, možé poštenjake in narodnjake.

Kak gmoten dobiček bi narastel pri tem družbi sv. Cirila in Metoda! Marsikdo se kmalo naveliča društvo le podpirati in podpirati, ne da bi kaj od tega imel. Le na tak način je mogoče, da postane družba sv. Cirila in Metoda pravo narodno društvo, da bode zamogla povzdigniti se in v manjši podobi to postati, kar je „Školska Matica“ na Českem!

Slavne podružnice sv. Cirila in Metoda po vsem Slovenskem! S tem Vam kličem: „Snujte veselice, zabavne večere in slavnostne besede na gmotno korist družbe sv. Cirila in Metoda, vabite k sebi narod, navdušujte ga za vse lepo in dobro, ter podučujte ga v prijetni in zabavni obliki!“ Narod Vam bode hvaležen in družba sv. Cirila in Metoda bode močna postala! —e.

Z Dunaja, 9. februarja. Slovenski klub imel je svoj peti večer 5. februarja. Dvorana hotela Royal bila je prenapolnjena. Razen že pri prejšnjih večerih navzočih Slovencev prišli so ta večer še slovenski državni poslanci gospodje: Poklukar, Hren, Pfeifer, Šuklje in Ferjančič, dalje č. g. dr. Vidmar, kaplan na Dunaju, g. Lokančič, nadinženir, in g. Luzar, uradnik.

G. predsednik Navratil pozdravil je najprvo novo došle goste, ter želel, da bi se še mnogokrat zbrali v tako obilnem številu. Takoj za njim bral je g. Igo Kaš svoj zanimiv spis: „O ostalinah nekdanj slovanskih naselbin okolo Dunaja.“ O tem spisu ne bomo govorili tu obširneje, kajti gosp. govornik méni ga tako priobčiti, ter podati ga v razsojo vsemu slovenskemu svetu.

Po končanem tem govoru napil je g. Pukl državnim poslancem, in poslanec dr. Ferjančič odgovoril mu je na to, želeč slovenskemu klubu veselo bodočnost ter krepak razvoj.

Gospodje peveci vseučilišniki peli so potem mnogo slovenskih pesmi. Tudi se je nabiralo ta večer dalje za spominek Fr. Erjavca, in nabrala se je zopet lepa svota denarja.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

X. Gospod zbornični svetnik Ivan Baumgartner poroča o dopisu podružnice avstro-ogerske banke v Ljubljani, s katerim naznanja, da bode mesto umrlega cenzorja g. Gustava Tönniesa zopet treba izpolniti ter ob enem prosi zbornico, naj v zmislu člana 40 in 64 bančnih pravil za to mesto nasvetuje tri gospode. Tej prošnji ustrezaje, stavi odsek predlog:

Slavna zbornica naj za izpraznjeno cenzorsko mesto pri podružnici avstro-ogerske banke v Ljubljani nasvetuje naslednje gospode: Alfr. Ledeniga, F. M. Regorscheka in Karola Pollaka.

Predlog se sprejme.

XI. Gosp. zbornični svetnik Fr. Ks. Souvan poroča o dopisu c. k. okrožne sodnije v Rudolfovem, ktera poroča, da s koncem leta 1886 poteče poslovna doba tamošnjim prisustvovalcem pri trgovinskem sodišči gg.: Antona Kalčiča, Jos. Ogoreutza, Adolfa Pauserja in Ivana Surza; c. k. okrožna sodnija prosi zbornico, naj predlaga nove prisustvovalce. Po mi-

nisterijalnem ukazu z dne 2. decembra 1864, drž. zak. št. 89, treba je za štiri izpraznjena mesta predlagati šest protokoliranih trgovcev; ker pa je v Rudolfovem samo pet, ne šest takih protokoliranih trgovcev, more zbornica tudi samo pet jih predlagati. Odsek torej stavi predlog:

Slavna zbornica naj izvoli predlagati naslednje gospode: Antona Kalčiča, Josipa Ogoreutza, Adolfa Pauserja, Iv. Surza in Iv. Kraja.

Predlog se sprejme.

XII. G. zbornični svetnik M. Krenner poroča o dopisu trgovinske in obrtne zbornice v Brodju, ktera prosi, naj bi jo zbornica podpirala pri njeni prošnji zaradi spremembe § 6 zakona za trgovinske zbornice, zadevajočem poklicanje naslednika. Predlagana sprememba zahteva, naj se pri volitvi pokliče oni naslednik, kateri ima neposredno za prvoizvoljenim najprvi največ glasov; v slučaju pa, da bi ne bilo umestno poklicati naslednika, razpiše naj se nova volitev.

Odsek je ta predlog na vse strani temeljito premislil ter našel, da bi bilo pač težko določiti, koliko glasov da mora imeti naslednik, da se more poklicati; dalje, da v nekterih kategorijah izvoljeni tudi deset glasov nimajo in da ima v teh kategorijah naslednik večkrat dva do tri glasove; konečno, da bi nova volitev provzročala prevelike stroške. Z ozirom na to, meni odsek, da bi ne bilo umestno, da bi se § 6 zakona za trgovinske zbornice v gorenjem zmislu spremenil ter predlaga:

Slavna zbornica naj prošnje ne podpira.

Predlog se sprejme.

(Dalje prih.)

Domače novice.

(Na obedu) bilo je danes pri mil. gosp. knezoškofu nad dvajset dostojanstvenikov civilnih in vojaških. Omenjamo le deželnega predsednika gosp. barona A. Winklerja, FML. ekscelenco viteza Keila, deželne sodnije predsednika Fr. Kočevarja, vladnega svetnika Ivana Hočevarja, polkovnika viteza Heyrowskyja in Mitroviča, državnega pravdnika Jos. Peršeta, finančnega prokuratorja dr. Jos. Račiča, deželnega šolskega nadzornika Jak. Smoleja, mestnega župana Grassellija in več drugih.

(V „Katoliški družbi“) je včeraj govoril odbornik g. Jožef Pihler o pridigi, ktero je imel sloveči „P. Abraham a Santa Clara“ 30. avgusta 1705 na Dunaju v cerkvi Avgustincev o svečanosti, ktero so napravili ondi stanujoči Kranjci vsako leto na čast deželnim patronom Kranjskim. (Izv. gimn. Ljublj. l. 1857.) Gospod govornik je bistro izbral najbolj mikavne stvari ter jih razpravljal s prav pristojnimi opazkami bodisi v začetku in sklepu, bodisi vmes med posebnimi oddelki na občno zadovoljnost. Prihodnji govor bode v sredo 16. t. m.

(Meščanstvo) so dobili v Ljubljani sledeči gg.: Ferdo Praunseis, gostilničar; Jos. Bončar, pek in hišni posestnik; Andrej Golob, čevljarški mojster; Anton Mlakar, krojač; Ivan Papež, sodar; Jurij Pukl, starinar, in Ed. Schlegel, učitelj podkovstva. — V občinsko zavezo so bili sprejeti gg.: Jan. Bonač, knjigovez; Pet. Cotič, pismonoš; Jan. Češnjegar, kramar; Aleksander Grubar, hišni posestnik; Janez Merluzzi, gostilničar in hišni posestnik; Anton Merschol, krojaški mojster; Anton Mikuš, hišni posestnik; Karl Neveklovsky, oskrbnik Činkelnove tovarne; Jos. Poženel, trgovec in hišni posestnik; Friederik Soss, trgovec in hišni posestnik; Ivan Roje, strojevodja; Anton Verhunc, trgovski pomočnik, in Jurij Zajc, krčmar.

(Kmetijsko potovalno predavanje v Preski pri Medvodah) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc v nedeljo 13. t. m. popoldne po cerkvenem opraviu v šoli.

(Društvo „belega križa“) ima dne 24. t. m. svoj občni zbor ob 5. uri popoldne v vladnem slossopju na Bregu šte. 6, I. nadstropje, v prostorih „rudečega križa“. Ob tej priliki se bo odbor za štiri osebe pomnožil.

(Čudna zima) taka, kakor je letošnja! V Ljubljani nas stiska, da se Bogu usmili, od drugod po slovenski deželi pa dohajajo nam in našim kolegom vesela sporočila bližajoče se spomladi. V Ormožu na Štajarskem cvetó po rebrih že vijolice, v Ljubljani pa danes in včeraj burja vleče in s snegom mete, kar le čas pripušča.

(Za župana) na Bledu mesto 5. t. m. umrlega Westra izvoljen je bil dné 8. februvarija g. Jan. Mallner, posestnik hôtela. Občinska svetovalca sta pa gg. Anton Ropret, posestnik in V. Klinar, gostilničar.

(Četrty razred) pride letos pred vojaško naborno komisijo le še na Kranjskem, v Galiciji in v Šleziji.

(Presvitli cesar) podaril je iz lastnega premoženja 200 goldinarjev župniji v Novakih za zvonik.

(Prostovoljna požarna bramba Šentvidska pri Zatičini) priredila je v nedeljo 6. t. m. zvečer v s selico v gornjih prostorih g. J. Facinija, ktera je bila tako sijajna, da kaj enacega se more pričakovati le v mestih. Donesla nam je čistega dohodka 118 gld. Ta večer je tudi Šentvidsko pevsko društvo prvokrat nastopilo pod vodstvom marljivega gospoda nadučitelja J. Korbana, kteri se je potrudil in nabral dvanajst krepkih glasov. Počastile so nas s svojim pohodom tudi društva prostovoljne požarne brambe Šmartenske s 24 možmi in Višnjagorska z 18 možmi.

(Koliko mož štela bo črna vojska v avstro-ogerski državi?) V Avstriji znaša prvi nabor (od 32. do 37. leta) 2,148.783 mož, drugi nabor (od 38. do 42. leta) pa 518.988 mož; skupaj 2,667.771 mož. Pod ogersko krono imajo jih v prvem naboru 1,616.282, v drugem pa 390.374; skupaj 2,006.656 mož. Avstro-ogerska črna vojska znaša pa skupaj 4,674.427 mož. Vrh tega ima pa še na Tirolih 89.000 mož. Koga se bomo bali?!

(Jugoslovani v zlati Pragi in slavnem Velegradu.) Potopisne črtice. Svojim sopotnikom spisal Vekoslav Vakaj. V Mariboru 1886. Založil pisatelj. Na prodaj pri pisatelju in v Cirilovi tiskarni. Natisnila tiskarna sv. Cirila v Mariboru. Str. 128. Cena 45 kr. To je naslov knjižice, ktero smo dobili ravnokar v roke. G. pisatelj jo je poklonil g. Ivanu Hribarju, kot onemu, kteri ima največ zaslug za to potovanje. Vsebina te knjižice se ne razločuje mnogo od one, ki jo nam podaja „Spomenik slovanske uzajemnosti“. Podaja le nekoliko več o znamenitostih na Dunaju, v Pragi in na Velegradu. Pisana je z velikim navdušenjem, tako, da bralca res živo gane. Posebno dobro slika, kako navdušeno so Slovence sprejemali na raznih českich postajah, zlasti pa v Pragi. Krepak je tudi konec, v katerem vsem Slovencem gorko na srce poklada, naj bi Čehi jednako slovesno sprejemali od Spielfelda do Ljubljane, kadar nas obiščejo. Slednjič navdušuje slovanske fante za to, da bi zažigali povsod kresove na čast sv. blagovestnikoma 4. julija vsacega leta. V dodatku so kratki životopisi Strossmayerja, Majarja, Gregorčiča in Legota. Spominja se tudi že dveh umrlih sopotnikov dekana Trafenika in kmetskega sina Perkota.

(O Stanku Vrazu). Z ozirom na to, kar se piše o Stanku Vrazu v „Slovanu“ št. 3, se nam poroča, da je spisovatelj „Jezičnikov“ skrčil razpravo baš zato, ker ga je poleg drugih širno in preširno po vseh njegovih delih opisal že g. Andr. Fekonja v glasilih, ktera so dokaj znano vsem, ki se brigajo za take stvari. Kaj več o tem besedovati zdi se mu utrata časa in časti.

(Računski sklep za pretečeno leto 1886 prvega občnega uradniškega društva avstro-ogerske monarhije.) Iz računskega izkaza društva za zavarovanje življenja in rent „Prvo občno uradniško društvo avstro-ogerske monarhije“ s sedežem na Dunaji (IX. Kolingasse 15 in 17) povzamemo naslednje podatke: V pretečenem letu sklenilo je društvo 5873 zavarovalnih pogodb za kapital črez 5,935.000 goldinarjev in 54.000 gold. letne rente. Vsa v moči stoječa zavarovanja znašajo 49.913 zavarovalnih pogodb za kapital črez 48,830.000 gold. in 230.000 gold. letne rente. V pretečenem letu 1886 izplačalo je društvo vsled izpolnjenih 612 pogodb kapitala 569.000 gold. in 2080 gold. letne rente. Od leta 1865, odkar društvo obstoji, izplačalo je društvenikom 6,450.000 goldinarjev. Vrh tega podpira onemogle in revne ude, ter je samo v pretečenem letu za ta namen in za šolske učila darovalo 19.450 gold.

(Žalostna smrt.) Znan šnopsarček iz Zamosteca, Soderške fare, navlekel se je pred štirinajstimi dnevi žganja, ki se je v njem vnelo in ga v prezgodnji grob pahnilo.

(Vojaški nabori) na Primorskem priénó se dné 1. marca v Trstu, kjer trajajo do 8. marca. V Ajdovščini 8. in 9. marca, v Trziču 9. in

10. marca, v Červinjanu 12., 14. in 15. marca, v Gorici (mesto) 11. in 12. marca, za Goriško okolico pa 14., 15., 16., 17. in 18. marca, v Kanalu 21. in 22. marca, v Bovcu 24. marca, v Tominu 26., 27., 28. in 30. marca, v Cirknem 1. in 2. aprila, v Sežani 16. in 18. aprila, v Komnu 20., 21. in 22. aprila, v Gradiški 25. in 26. aprila, v Korminu 28., 29. in 30. aprila. V Istri pa in sicer: v Kopru 17., 18., 21., 22., 23. in 24. marca, v Bujah 26. in 28. marca, v Piranu 28., 29. in 30. marca, v Montoni 1. in 2. aprila, v Pičanu 4. in 5. aprila, v Podgradu 12., 13. in 14. aprila, v Labinu 15. in 16. aprila, na Voloskem 18., 19. in 20. aprila, na Krku 22., 23. in 25. aprila, v Čresu 27. aprila in slednjič v Malem Lošinj 29. in 30. aprila. Skupno se mora na Primorskem letos nabrati 1526 mož za stalno armado in mornarico, 153 mož za dopolnjevalno rezervo in 282 za brambovece.

(Dijakinje v Parizu.) Medicinska fakulteta v Parizu šteje zdaj 108 dijakinj. Med temi je 83 Rusink, 11 Angličank, 7 Francozinj, 3 so Amerikanke, 2 Avstrijanki, po ena pa Rumunka in Turčinka. Slovenke ni tam do zdaj še nobene, a doma jih imamo pa tudi že precej.

Telegrami.

Rim, 9. febr. Kralj se je posvetoval danes z več političnimi osobami.

Pariz, 9. febr. Konkordatna komisija sprejela je v načelu z 11 proti 9 glasovi ločitev cerkve od države.

London, 10. febr. Državni podtajnik Fergusson se je izjavil, da si vsi evropejski vladarji in vsi kabineti mirú želé. Povsod čuti se želja vzroke neednosti odstraniti. Sploh pravega povoda za boj niti ni ne, kakor tudi struna ni tolikanj napeta, da bi bila vojska le količkanj verjetna. Goshena so volili v Saint Georges.

Strassburg, 10. febr. Pri banketu na čast deželnemu zboru je rekel guverner Hohenne: Časi ostanejo tudi brez boja jako resnobni, dokler Francoska ne prizna brez ovinka položaja, ki so ga odobrile mednarodne pogodbe.

Poslano.

Gledé na dopis „Iz občine št. Ožbaldske“ v št. 9. „Slovence“, prosim slavno vredništvo, naj blagovoli sprejeti sledečo popravo:

1. Ni res, da je bila volitev III. razreda razpisana ob 8. uri ampak, kakor priča razglas županstva, ob 10. uri.

2. Ni res, da so drdrali vozovi Blagoviški po volilce na desno in levo, ker nobeden Blagoviških volilcev III. razreda se ni pripeljal, pač pa Čemšeniški na najetih vozovih.

3. Ni res, da je brat brata nalašč tako vpijanil, da se je žena bala za njegovo življenje, kar priča to, da je dotični ravno tisti dan popoldne ob 2. uri volil občinski odbor.

4. Ni res, da bi bil jaz pretil revnemu cestarju, da bo ob službo, če voli s svojimi.

5. Kar zadeva v dopisu omenjenega zblaznelega cestnega nadzornika — prosim dopisnika, naj se izrazi bolj jasno, v kako zvezo mene z njim spravlja, da mu vem odgovoriti.

Franco Cerar,
posestnik.

Umrli so:

8. febr. Evgenija Bamberg, hči posestnika tiskarne, 14 let, Kolodvorske ulice št. 15, otrpnjenje možgan. — Franca Suhadobnik, delavka, 21 let, Trnovske ulice št. 6, jetika.

9. febr. Apolonija Gorše, mizarjeva hči, 2 dni, Kladezne ulice št. 17, slabost. — Stefanija Bizjak, paznikova hči, 1½ mes., Cesta na južno železnico št. 1, oslabiljenje. — Marija Šiman, podobarjeva hči, 3 mes., Mestni trg št. 10, oslabiljenje.

V bolnišnici:

2. febr. Fran Košenina, gostač, 59 let, Gangraene sen. 3. febr. Franc Čarman, gostač, 78 let, Marasmus.

5. febr. Luka Bartel, delavec, 50 let, Hydrothora. — Matevž Slana, strehar, 42 let, Tuberculosis pulm. — Leopold Treven, čevljar, 32 let, Tuberculosis pulm. — Fran Arko, mizar, 76 let, Marasmus senilis.

7. febr. Jože Grünthal, posestnik, 57 let, otrpnjenje pljuč. — Matija Jurman, rudar, 34 let, Epilepsia. — Jan. Jesenovec, gostač, 69 let, Apoplexia.

8. febr. Ignacij Korbar, delavčev sin, 3 leta, Marasmus.

Tuji.

8. februvarija.

Pri Matiču: Weil, trgovec, iz Stuttgarta. — Karl Esler, nadporočnik, z Dunaja. — Mihlinghaus, Grünhut, Winter in Kriher, trgovec, z Dunaja. — Eiselt in Hunke, trgovec, iz Graden.

Pri Stonu: Ana Priese, zasebnica, z Dunaja. — Jakobi, Holzstein, Schüller in Lichtenstern, trgovec, z Dunaja. — W. Kaemper, trgovec, iz Nemčije. — Ludovik Prettner, sodnijski pristav, iz Gornje Stajarskega. — Janez Benedičič, trgovec, iz Siseka. — O. Wunderlich, trgovec, iz Sevnice. — Jožef Sommer, uradnik v pokoji, iz Sevnice.

Pri Južnem kolodvoru: Emil Sruh, potovalec, z Dunaja. — Pavel Massiček, uradnik, iz Trsta. — Kovač, Pretner in Messosnel, kurjači, iz Divače.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		razkoma v mm	toplomera po Celsiju			
7. u. zjut.	743.50	— 6.6	m. svzh.	oblačno		
9. 2. u. pop.	743.14	— 5.0	m. svzh.	oblačno	9.00	
9. u. zveč.	743.26	— 6.2	m. svzh.	oblačno		sneg

Huda burja je ves dan s snegom metla. Srednja temperatura — 5.9° C., za 5.5° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

10. februvarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl.	70 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	79	85 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	— "
Papirna renta, davka prosta	96	55 "
Akcie avstr.-ogerske banke	848	— "
Kreditne akcije	270	60 "
London	128	20 "
Srebro	—	— "
Francoski napoleond.	10	13 "
Ces. cekini	6	02 "
Nemške marke	62	85 "

Tržne cene

dné 9. februvarija t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	99	Špeh povejen, kgr.	—	68
Rež,	5	04	Surovo maslo, "	—	90
Ječmen, "	4	39	Jajce, jedno, "	—	3
Oves, "	2	92	Mleko, liter, "	—	9
Ajda, "	4	06	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso, "	4	87	Telečje, "	—	56
Koruz., "	5	04	Svinjsko, "	—	52
Krompir, "	2	85	Koštrunovo, "	—	36
Leča, "	11	—	Pišanee, "	—	50
Grah, "	10	—	Golob, "	—	20
Fižol, "	11	—	Seno, 100 kgr.	3	—
Maslo, kgr.	1	—	Slama, "	3	—
Mast, "	64	—	Drva trda, 4 mtr.	6	50
Špeh svež, "	56	—	" mehka, "	4	10

Zahvala.

Književni odsek „Matice Slovenske“ blagovoli je našemu bralnemu društvu v Ribnici podariti dne 3. t. m. 38 svojih različnih knjig, s željo, naj bi našle med občinstvom dosti bralcev. Odbor našega društva dovoljuje si toraj slavnej Matici za ta prekrasni dar prepričano in javno se zahvaliti, posebej povdarjajoč, da je ta velikodušni dar pri nas vzbudil splošno navdušenje in hvaležnost. Toraj tisočera bodi zahvala slavnej „Matici Slovenski“!

Ribnica 7. februvarja 1887.

Odbor bralnega društva v Ribnici.

Zahvala.

Najtopljejo zahvalo izrekam č. g. dr. Ivanu Mlakarju profesorju in uredniku „Slov. Gospodarja“ v Mariboru za veliko književno pripomoč pri izdavanju knjige: „Jugoslovani v zlati Pragi in slavnem Velegradu“.

Vekoslav Vakaj,
zastopnik „Slavije“.

„Ravnokar je v Cirilovi tiskarni v Mariboru prišla na svitlo

„Spominska knjižica“ potovanja v „Zlato Prago in slavi Velegrad.“

(1) Cena knjižice je s poštnino vred 45 kr., naročnina so pošilja pisatelju gosp. Vek. Vakaju k sv. Ani v Slov. goricah, pošta: Murek, Stajarsko; ali pa v Cirilovo tiskarno v Mariboru.

Knjiga se priporoča Slovencem, tudi slovanskim knetom za ktere je pisana. Kdor vzame 12 iztisov, dobi jednega za nameček.

Mlad oženjen

orglar in cerkvenik,

z dobrimi spričali išče službo. — Ponudbe vredništva „Slovence“.

„Missa ss. Cordis Jesu,“

ktero je za možki zbor četveroglasno postavil ter prečast. gospodu Matiji Erjave-u, dekanu vipavskemu, poklonil Janez Pogačnik (organist v Vipavi).

Dobiva se pri skladatelju in v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. (13)